

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1499/2024
13.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Предрага Милојковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К.бр. 116/2024 од 12.04.2024. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1.бр. 142/24 од 10.07.2024. године, у седници већа одржаној дана 13.11.2024.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Предрага Милојковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К.бр. 116/2024 од 12.04.2024. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1.бр. 142/24 од 10.07.2024. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К.бр.116/2024 од 12.04.2024. године окривљени АА, између осталих, оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези члана 61. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 75.000,00 динара. Окривљени је обавезан на плаћање судског паушала, трошкова кривичног поступка и да плати приватном тужиоцу трошкове кривичног поступка, док је приватни тужилац, ради остваривања имовинскоправног захтева, упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 бр.142/24 од 10.07.2024. године делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног, преиначена је пресуда Основног суда у Лесковцу К.бр.116/2024 од 12.04.2024. године, у осуђујућем делу и окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на новчану казну у одређеном износу од 75.000,00 динара.

Приватни тужилац је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу. Усвајањем жалбе пуномоћника приватног тужиоца укинута је пресуда у делу одлуке о трошковима поступка, како у осуђујућем, тако и у ослобађајућем делу првостепене пресуде, те је у том делу спис предмета враћен првостепеном суду на поновну одлуку. Истом пресудом одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног, као и пуномоћника приватног тужиоца, па је првостепена пресуда у непреиначеном делу и делу који није укинут, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Предраг Милојковић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 8) и 9), став 2. тачка 2) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијану пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе а приватног тужиоца обавезе да окривљеном надокнади све трошкове или укине другостепену пресуду и предмет врати Вишем суду у Лесковцу на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлог подношења наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, објашњавајући да је суд у изреку пресуде унео да је окривљени могао да схвати значај свога дела и могао да управља својим поступцима, док је у приватној тужби ова формулација изостављена.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Из списка предмета произилази да је у диспозитиву приватне тужбе описом субјективног елемента наведено „при чему је био свестан свога дела и хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено“. Дакле, у поднетој кривичној тужби наведена су субјективна обележја кривичних дела и по налажењу овог суда, чињенични опис у изреци пресуде остао је у границама чињеничног описа из оптужног акта, односно границама оних чињеница и околности на којима се приватна тужба заснива, те није повређен идентитет приватне тужбе и пресуде на штету окривљеног.

Чињеницом да је суд додао у изреку пресуде да је окривљени том приликом поступао у урачунљивом стању није извршено прекорачење оптужбе, с обзиром да се урачунљивост претпоставља, а није оспорена на главном претресу, па су самим тим неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Бранилац окривљеног наводи и да се за изречену реч „лоповчина“ у фејсбук статусу ни на који начин не спомиње приватни тужилац, већ је суд костатовоа да је објава изнета испод фејсбук странице окривљеног ББ, што према закључку браниоца представља битну измену чињеничног стања у односу на приватну кривичну тужбу, јер је на тај начин суд посредно конституисао биће кривичног дела увреда, доводећи у везу изречену реч увреде „лоповчина“ са лицем према коме је увреда изречена, којим наводима се суштински оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним пресудама, која повреда није дозвољени разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па се Врховни суд у оцену ових навода није упуштао.

Поред наведеног, бранилац окривљеног указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, наводећи да пресудама није потпуно решен предмет оптужбе, јер је приватном кривичном тужбом окривљеном стављено на терет да је увредио приватног тужиоца дана 25.03.2023. године тако што је поделио неистиниту објаву окривљеног на свом статусу на фејсбуку, као и да је у наредним данима све до 29.03.2023. године свакодневно писао увредљиве песмице на рачун приватног тужиоца, а суд је одлучио само о једном делу који се односи на реч „лоповчина“ дана 25.03.2023. године.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП постоји уколико пресудом није потпуно решен предмет оптужбе, при чему се о непотпуно решеном предмету оптужбе може говорити само у ситуацији када суд није уопште донео одлуку о некој тачки оптужбе.

По налажењу Врховног суда побијаном правноснажном пресудом је у потпуности решен предмет оптужбе, јер је правноснажном пресудом одлучено о свим тачкама оптужбе, а изостављањем из чињеничног описа кривичног дела, утврђеног у изреци првостепене пресуде, чињеничних навода везано за радње предузете све до 29.03.2023. године које се односе на бројне речи из песмица на рачун приватног тужиоца не значи да није решен предмет оптужбе и да је суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, како то погрешно сматра бранилац окривљеног.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је у осталом делу недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту, као разлог за подношење истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, с тим што образлажући ову повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, бранилац не указује у чему је конкретно суд повредио кривични закон

већ суштински оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним одлукама. Ово са разлога што наводи да ни једним доказом није утврђено да је окривљени испод објаве коју је поделио у групи имао било какве коментаре, а камоли оне увредљиве садржине упућене приватном тужиоцу.

Како, дакле, бранилац окривљеног у захтеву, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на погрешно и непотпуно чињенично стање, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у осталом делу истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, јер су разлози пресуде противречни изреци, пресуда нема уопште разлоге, нити су у њој наведени разлози о чињеницама који су предмет доказивања, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Предрага Милојковића, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић